

UZASADNIENIE

M. Z. stanął pod zarzutem tego, że w dniu 13 lutego 2019 r. w G. w biurze Kancelarii Radców Prawnych i (...) kierował wobec osób tam zatrudnionych tj. P. Z. (1), A. K., P. Z. (2), M. C., H. C. i T. C. groźby pozbawienia ich życia poprzez wysadzenie budynku, w którym znajduje się biuro, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., jak również tego, że w dniu 13 maja 2018 r. w G. w biurze Kancelarii Radców Prawnych i (...) kierował wobec tam zatrudnionej A. D. groźby pozbawienia jej życia, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k. oraz tego, że w dniu 14 marca 2018 r. w G. w biurze Kancelarii Radców Prawnych i (...) kierował wobec osób tam zatrudnionych tj. P. Z. (1), A. K., A. D., M. C., H. C. groźby pozbawienia ich życia poprzez wysadzenie budynku, w którym znajduje się biuro, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. popełnienia występku z art. 190 § 1 k.k.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie :

Budynek jednorodzinny mieszczący się w G. przy ul. (...) podzielony jest na trzy lokale. W jednym z nich mieści się kancelaria adwokacka (...) s.c., w której pracują m.in. adwokaci P. Z. (2), T. C., H. C., M. C. oraz M. G. (1) oraz pracownicy A. D., P. Z. (1) i od kwietnia 2018 r. aplikant adwokacki A. K.. W kolejnym lokalu znajduje się biuro (...) Firm sp. z o.o., zaś na poddaszu położony jest lokal mieszkalny, w którym zamieszkuje M. Z..

Wcześniej w budynku tym zamieszkiwali jeszcze matka oskarżonego G. Z. oraz siostra oskarżonego M. G. (2) wraz z mężem, jednakże wyprowadzili się oni w pod koniec 2017 r. Od tego momentu pomiędzy M. Z. a adwokatami i pracownikami kancelarii adwokackiej (...) s.c. dochodziło regularnie do różnego rodzaju incydentów. Zaczęło się od zastawienia przez M. Z. ławami wjazdu za podwórko znajdujące się na posesji, a następnie oskarżony, po spożyciu alkoholu wielokrotnie przychodził do w/w kancelarii adwokackiej i wszczynał awantury, w trakcie których wykrzykiwał mało logiczne i pozbawione sensu pretensje wobec adwokatów oraz pracowników kancelarii, jak również wyzywał ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. Podobnie oskarżony zachowywał się wobec pracowników biura (...) Firm sp. z o.o., gdzie często zaczepiał ich bez powodu na klatce schodowej, awanturował się i zgłaszał bepodstawne pretensje w różnych sprawach.

(dowód : zeznania świadka P. Z. (2) k. 53- 55 i 511-512 , zeznania świadka M. C. k. 107 i 565 -566)

Wraz z upływem czasu agresja słowna M. Z. eskalowała do tego stopnia, że w dniu 14 marca 2018 r. około godziny 15:00 przyszedł on po spożyciu alkoholu do kancelarii adwokackiej (...) s.c. i powiedział do przebywających tam pracowników, tj. P. Z. (1), A. D. oraz adwokatów H. C. i M. C. „wy k. j. popamiętajcie, wysadzę was wszystkich”, która to groźba wzbudziła u w/w uzasadnioną obawę, że będzie spełniona.

(dowód : zeznania świadka P. Z. (1) k. 17-19 , 119 i 512-513 , zeznania świadka A. D. k. 40-41 i 563-564 , zeznania świadka P. Z. (2) k. 53- 55 i 511- 512 , zeznania świadka M. C. k. 107 , 127 – 129 i 565 – 566 , zeznania świadka H. C. k. 113 i 564-565)

Kolejny podobny incydent miał miejsce w niedzielę 13 maja 2018 r., kiedy to w kancelarii przebywała wyłącznie A. D., która zajmowała się sprzątnięciem kancelarii. Oskarżony z furją i obłędem w oczach wtargnął wówczas do kancelarii i zaczął używać wobec w/w słów „ty k., s., z. mi wszystkie śmietniki, ja ciebie z. zobaczysz”, która to groźba wzbudziła u w/w uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Po jego wyjściu A. D. obawiając się o swoje bezpieczeństwo szybko zakluczyla drzwi do kancelarii, a następnie przez okno obserwowała, jak M. Z. wyciąga i przewraca z wiaty śmietnikowej kubły ze śmieciami, które ostatecznie wysypał na chodnik przed posesją.

(dowód : zeznania świadka A. K. k. 31- 32 i 515 – 516 , projekt zawiadomienia o przestępstwie k. 35 – 39 i 44-45 , zeznania świadka A. D. k. 40-41 i 563-564 , dokumentacja fotograficzna k. 46 , zeznania świadka P. Z. (2) k. 53- 55 i 511- 512 , zeznania świadka M. C. k. 107 , 127-129 i 565-566 , zeznania świadka H. C. k. 113 i 564-565 , zeznania świadka T. C. k. 116 i 517-518)

Następnie w dniu 13 lutego 2019 r. około godziny 09:00-10:00 , znajdując się w stanie nietrzeźwości , M. Z. przyszedł do kancelarii adwokackiej (...) s.c. i powiedział do pracownika P. Z. (1) „proszę przekazać temu prostakowi P. Z. (2) , że spotkamy się w sądzie i że popamiętacie i was wszystkich wysadzę” .

Tego samego dnia około godziny 12:00 kiedy pracownica biura (...) Firm sp. z o.o. ” P. U. mijala się na schodach z oskarżonym mówiąc do niego „dzień dobry” , ten odpowiedział jej „dla kogo dobry , dlatego dobry , może dla was tak , ale niedługo wszyscy tutaj wyleciecie w powietrze” .

Ponieważ opisane powyżej groźby wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę , że mogą zostać spełnione o powyższym fakcie został powiadomiony III Komisariat Policji w G. . Przybyły na miejsce zdarzenia około godziny 12:30 patrol w składzie mł. asp. P. W. i mł. asp. T. J. dokonał , po wcześniejszym wezwaniu na miejsce zdarzenia zastępcy Państwowej Straży Pożarnej , o godzinie 15:15 zatrzymania oskarżonego M. Z. , który znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,15 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu .

W trakcie czynności przeszukania lokalu mieszkalnego zajmowanego przez oskarżonego funkcjonariusze Policji zabezpieczyli dwie 11-kilogramowe butle gazowe.

(dowód : notatka urzędowa k. 1 , protokół zatrzymania osoby k. 2 -3 , protokół użycia alkoquantu k. 9 , zeznania świadka P. U. k. 10-14 i 513-514 , zeznania świadka P. Z. (1) k. 17-19 , 119 i 512-513 , protokół przeszukania k. 22-27 , zeznania świadka A. K. k. 31- 32 i 515 – 516 , projekt zawiadomienia o przestępstwie k. 35 – 39 i 44-45 , zeznania świadka H. C. k. 113 i 564-565 , zeznania świadka T. C. k. 116 i 517-518 , protokół oględzin rzeczy k. 162-163 , dokumentacja fotograficzna k. 345 , zeznania świadka P. Z. (2) k. 53- 55 i 511- 512 , zeznania świadka U. B. (1) k. 49-51 i 516)

Przesłuchany w charakterze podejrzanego M. Z. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów . W złożonych wyjaśnieniach podał , iż w dniu 13 lutego 2019 r. przyszedł do kancelarii , gdzie siedział kobieta i powiedział jej , żeby pozdrowiła pana Z. , po czym poszedł do swojego mieszkania , gdzie zasnął , ponieważ wcześniej wypił 100 ml butelki wódki w parku , chcąc uczcić uzyskanie zasiłku dla osób bezrobotnych . Obudzili go dopiero strażacy . Oskarżony zaprzeczył przy tym , aby komukolwiek groził , stwierdził , że nie przypomina sobie , aby mówił , że wysadzi budynek . Ponadto M. Z. wyjaśnił , że w jego mieszkaniu nie ma ogrzewania gazowego , bo zostało odcięte . Przyznał , że posiada on butle gazowe , które używa do gotowania .

W toku kolejnego przesłuchania w trakcie dochodzenia oskarżony również nie przyznał się do winy . W złożonych wyjaśnieniach oświadczył , że współnicy kancelarii chcą przejąć należący do niego lokal mieszkalny . Ponadto wskazał na istniejący konflikt pomiędzy nim a osobami pracującymi w kancelarii dotyczący parkowania pojazdów na podwórku oraz wykradania awiz przesyłek z jego skrzynki pocztowej .

Podczas posiedzenia aresztowego M. Z. również nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw stwierdzając , że nie ma do czego się przyznawać , a poza tym Z. nie zna on pozostałych osób wskazanych w zarzutach . Ponadto zaprzeczył on również temu , aby groził wysadzeniem budynku .

Przesłuchany po raz ostatni w czasie dochodzenia oskarżony po raz kolejny nie przyznał się do winy i podtrzymał uprzednio złożone w sprawie wyjaśnienia .

Przesłuchany na rozprawie głównej oskarżony M. Z. konsekwentnie nie przyznał się do popełnienia żadnego z przestępstw zarzucanych mu aktem oskarżenia . W złożonych wyjaśnieniach wskazał odnośnie najstarszego zarzutu , zdaje się to była środa , dowiedział się o tym w więzieniu . To był dzień pracujący . On wtedy pracował do godziny

15:00 i składał własnoręczny podpis . Wrócił około godziny 16:30-17:00 , a w aktach była mowa , że to było o godzinie 15:00 . Nie mógł kierować tego dnia gróźb , bo go tam w tych godzinach , o których mowa w aktach , nie było . 13 maja 2018 r. to była niedziela . W niedziele nikt nie pracuje w kancelarii adwokackiej . Zdarzało się , że oni przyjeżdżali w soboty i niedziele pracować , tzn. przyjeżdżali z reguły po jakieś dokumenty , ale , zdaniem oskarżonego , nie zdarzało się , że majątek kancelarii zostawiali przy otwartych drzwiach . Oskarżony zaprzeczył temu , aby był w kancelarii 13 maja . Brał wtedy antybiotyki na płuca , słaby był . M. Z. przyznał natomiast , że był w kancelarii 13 lutego 2019 r. , gdyż ginęły mu od jakiegoś czasu awiza . Któregoś dnia przyszedł w lutym i na podłodze leżały stare awiza ze stycznia . Oskarżony tak się domyślał , znając tego pana Z. , że to jest jego wymysł i robota . Podejrzewał , że to on zatrzymywał jego awiza . Pan Z. od samego początku zachowywał się agresywnie , pisał , że nazwał go od chui , ale on takich słów nie użył . Oskarżony podał , że miał mieć sprawę 15 lutego w sprawie tego Z. . Wszedł więc do kancelarii i powiedział , że proszę tego pana pozdrowić . Chciał na rozprawie powiedzieć o tych awizach . M. Z. wskazał , że tych osób wymienionych w akcie oskarżenia nie zna i te osoby nic mu nie zrobiły . Nie groził nigdy tym osobom w żaden sposób ani gestami , ani słowami . Nigdy nie rozmawiał z tymi osobami . Pan Z. od samego początku przez 20 lat zastawiał bramę wjazdową . Pomiedzy nim a panem Z. był konflikt odnośnie parkowania przez niego samochodu . Oskarżony oświadczył , że kilkanaście razy chcąc wjechać swoim samochodem musiał iść do kancelarii i prosić go o przestawienie samochodu . Pan Z. ma jakąś sprawę z jego siostrzeńcem . Tam chyba też chodziło o samochody . M. Z. wyjaśnił dodatkowo , że zna jeszcze adwokata T. C. , jednakże nie miał z nim nigdy żadnego konfliktu .

(dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 64-65 , 67A , 77-78 , 159-160 i 510-511)

W postępowaniu przygotowawczym dopuszczono w stosunku do oskarżonego M. Z. dowód z opinii dwóch biegłych psychiatrów , którzy w sporządzonej opinii z dnia 09 maja 2019 r. wskazali , że oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo . Prezentuje natomiast cechy zaburzeń o charakterze nerwicowym , które jednak , w ocenie biegłych , nie wywierają wpływu na ocenę poczytalności oskarżonego w niniejszej sprawie . Z danych z akt sprawy , jak i wywiadu uzyskanego od M. Z. , nie wynika , aby w inkryminowanym czasie znajdował się on w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych , czy też , aby występowały u niego inne zakłócenia czynności psychicznych , które miałyby wpływ na jego poczytalność . Biegłe stwierdziły natomiast u oskarżonego na występowanie cech uzależnienia od alkoholu , przy czym w trakcie zdarzeń opisanych w akcie oskarżenia znajdował się on w stanie upicia alkoholowego prostego , gdzie zna on działanie alkoholu na swój organizm i potrafi przewidzieć zmianę swojego zachowania po jego użyciu . Zdaniem biegłych w inkryminowanym czasie oskarżony M. Z. nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem , a stan jego zdrowia psychicznego pozwala mu na udział w czynnościach procesowych i na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny . Przy czym biegłe wskazały , iż z uwagi na fakt , że oskarżony ma obniżony krytycyzm wobec uzależnienia od alkoholu , winien on być leczony ambulatoryjnie , pod nadzorem kuratora sądowego . Jeżeli M. Z. nie podejmie leczenia odwykowego i nie powstrzyma się od spożywania alkoholu , może stanowić on poważne zagrożenie dla porządku publicznego .

(dowód: opinia sądowno – psychiatryczna k. 250-257 , dokumentacja medyczna k. 259)

Oskarżony M. Z. ma obecnie 57 lat . Posiada wykształcenie zawodowe , jest skutnikiem . Przed zatrzymaniem był bezrobotny , utrzymywał się z zasiłku w wysokości 260 zł miesięcznie . Oprócz mieszkania o powierzchni 40 m² w miejscu zamieszkania nie posiada żadnego innego majątku . Oskarżony jest bezdzietnym kawalerem . M. Z. przebył zawał serca . W przeszłości leczył się psychiatrycznie . Nie był karany sądownie .

(dowód : oświadczenie k. 508 , dane osobopoznawcze k. 67 , dane o karalności k. 477 , dokumentacja medyczna k. 83-90 i 415)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie , że zarówno wina oskarżonego M. Z. , jak również okoliczności inkryminowanych zdarzeń nie budzą jakichkolwiek wątpliwości . Ustalając powyższe Sąd oparł się w szczególności na dowodach w postaci zeznań świadków P. U. , U. B. (1) , P. Z. (1) , A. K. , A. D. , P. Z.

(2) , H. C. , M. C. i T. C. , jak również na dowodach dokumentarnych w postaci notatki urzędowej z dnia 13 lutego 2019 r. , protokołach : zatrzymania , przeszukania i oględzin , jak również danych o karalności i opinii sądowo – psychiatrycznej . Zdaniem Sądu stan faktyczny ustalony na podstawie tego materiału dowodowego w pełni może stanowić podstawę określenia odpowiedzialności karnej oskarżonego , jak również pozwoli ustalić właściwe środki reakcji karnej na popełnione przez niego czyny zabronione .

Sąd uznał w całości za wiarygodne zeznania pokrzywdzonych P. Z. (1) , A. K. , A. D. , P. Z. (2) , H. C. , M. C. i T. C. . Były to , w opinii Sądu , zeznania spontaniczne i szczerze , a świadkowie w sposób szczegółowy , jednoznaczny i precyzyjny przedstawiali przebieg i dynamikę wypadków będących przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie . Nie sposób również nie zauważyć , że zeznania w/w świadków korelują ze sobą nie tylko w zakresie najistotniejszych faktów , ale i uzupełniały oraz potwierdzały się wzajemnie także w podawanych przez nich szczegółach . Ponadto zeznania te znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadków P. U. i U. B. (1) , jak również w dowodach dokumentarnych w postaci notatki urzędowej z dnia 13 lutego 2019 r. , czy protokołach: zatrzymania , przeszukania i oględzin . Sąd uwzględnił przy tym fakt , że zdarzenia będące przedmiotem niniejszego postępowania dotyczy w/w świadków osobiście . Sąd nie dostrzegł pomimo tego w treści ich zeznań jakiegokolwiek tendencyjności , chęci zemsty , czy działania dla odwetu . Należy również zwrócić uwagę , iż sposób relacjonowania przez omawianych świadków przedmiotowych zdarzeń , a mianowicie fakt , iż w przypadku , gdy pokrzywdzeni nie są czegoś pewni , to wprost mówią , że tego nie wiedzą , lub nie pamiętają , nie próbują przypisywać oskarżonemu żadnego zachowania , którego nie są pewni , nie rozszerzają jego odpowiedzialności i w żaden sposób nie wyolbrzymiają jego działań , ani nie starają się przypisywać oskarżonemu zachowań , których się nie dopuścił . Tym samym pokrzywdzeni w swoich relacjach starają się być zatem obiektywnymi i skupiają się na jak najwierniejszej relacji przebiegu inkryminowanych wypadków . Zeznania świadków były nadto zasadniczo niezmiennie w toku całego postępowania , mimo iż uwidacznia się w nich wpływ upływu czasu , trudność związana z powrotem pamięcią do traumatycznych wydarzeń i chęć wymazania ich z pamięci . Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał zeznania pokrzywdzonych za odzwierciedlające prawdziwy stan rzeczy i stanowiące pełnowartościowy materiał dowodowy , dlatego też na ich podstawie poczynił ustalenia faktyczne w sprawie.

Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka P. U. , która w sposób koherentny i dokładny opisała przebieg spotkania z oskarżonym na klatce schodowej w dniu 13 lutego 2019 r.

Sąd uwzględnił także w całości zeznania świadka U. B. (1) . Sąd zważył , iż świadek nie była wprawdzie naocznym obserwatorem inkryminowanych wypadków , niemniej jej zborne i jasne zeznania korespondowały z relacją przekazaną przez świadka P. U. .

Podkreślić należy przy tym jednak , iż zeznania w/w świadków w tym zakresie miały charakter jedynie pomocniczy i posłużyły Sądowi do zweryfikowania wiarygodności i niezmienności zeznań w/w pokrzywdzonych . Ponadto zaznaczyć należy , iż świadkowie P. U. , jak i U. B. (2) , jako osoby obce zarówno dla oskarżonego , jak i pokrzywdzonych , nie mieli żadnego interesu w składaniu zeznań korzystnych bądź niekorzystnych dla oskarżonego . Materiał dowodowy nie daje tym samym podstaw , by wątpić w szczerłość i obiektywizm relacji w/w świadków . Biorąc to pod uwagę Sąd uznał , że brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności tychże zeznań.

Świadkowie M. G. (2) (siostra oskarżonego) i W. G. (szwagier oskarżonego) skorzystali z przysługującego im na podstawie art. 182 § 1 k.p.k. prawa odmowy zeznań . Z tego też względu Sąd nie mógł skorzystać z poprzednio przez nich złożonych zeznań , które nie mogły stanowić dowodu w sprawie , ani być odtworzone.

Ustalając stan faktyczny Sąd pominął zeznania świadka G. Z. , albowiem nie posiadała ona wiedzy odnośnie przedmiotowych zdarzeń . Tym samym uznać należało , iż zeznania te nie miały znaczenia dla niniejszego postępowania.

Sąd nie znalazł także podstaw do odmówienia wiarygodności opinii sądowo – psychiatrycznej , albowiem była ona jasna , zupełna , a tok rozumowania biegłych logiczny i zrozumiały . Nadto szczegółowo odpowiadała na pytania zawarte w tezie dowodowej , dlatego też na jej podstawie Sąd poczynił ustalenia odnośnie stanu psychicznego oskarżonego w inkryminowanym czasie , jak i w toku postępowania . Sąd nie dopatrył się żadnych sprzeczności w

omawianej opinii, ani nierzetelności, czy też braku obiektywizmu, a tylko w takim wypadku zachodziłaby konieczność zasięgnięcia opinii innych biegłych w omawianym zakresie.

Należy też uznać za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy treść pozostałych zebranych w sprawie dokumentów, z których Sąd przeprowadził dowód, albowiem nie zachodziły żadne okoliczności dające podstawę do zakwestionowania ich prawdziwości. Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnioną do tego osobę, zgodnie z wymogami formalnymi, a ich treść nie budziła wątpliwości i korespondowała z osobowymi źródłami dowodowymi, jak również nie była na żadnym etapie postępowania kwestionowana przez strony. Sąd z urzędu również nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich prawdziwości i rzetelności.

Konsekwencją przedstawionej powyżej oceny dowodów jest odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. Z., które jako wykrętne, nielogiczne, nieprzekonywujące i nie znajdujące odzwierciedlenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym, ostać się nie mogą w świetle całokształtu okoliczności sprawy, w tym przede wszystkim w świetle jednobrzmiących, jednoznacznych i kategoriycznych zeznań świadków P. U., U. B. (1), P. Z. (1), A. K., A. D., P. Z. (2), H. C., M. C. i T. C.. Sąd dokonując analizy tego źródła dowodowego uznał, że wyjaśnienia oskarżonego zasadniczo pozostają w sprzeczności z ustalonym na podstawie wiarygodnych dowodów stanem faktycznym sprawy. Mając na uwadze całokształt ujawnionych okoliczności należy stwierdzić, że kształt złożonych przez M. Z. wyjaśnień stanowi jedynie linię obrony oskarżonego, w którego interesie leży jak największe umniejszenie swojej winy i doprowadzenie do uniewinnienia, a nie dążenie do odtworzenia stanu faktycznego zgodnie z rzeczywistym. Nadto z dwóch sprzecznych ze sobą wersji zdarzenia tylko jedna może być prawdziwa. Uznanie za wiarygodną wersji odtworzonej na podstawie dowodów oskarżenia (z powyżej przedstawionych względów) implikuje konieczność odrzucenia sprzecznej z nią wersji obrony i odmówienia wiary dowodom na podstawie których została odtworzona.

Reasumując wyniki postępowania dowodowego stwierdzić należy, iż w świetle zebranych dowodów, ocenionych w powyższy sposób, sprawstwo i wina oskarżonego M. Z. odnośnie czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia nie budzą jakichkolwiek wątpliwości.

Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw materialnych. Do dokonania tego przestępstwa konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona. Groźba musi więc, aby przestępstwo mogło być dokonane, dotrzeć do pokrzywdzonego i wywołać u niego określony stan psychiczny. Przy czym pokrzywdzonym tym przestępstwem może być zatem tylko osoba, do której ta groźba jest skierowana i która w jej następstwie mogłaby bezpośrednio lub pośrednio ponieść szkodę. Określenie "jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona" należy interpretować w ten sposób, iż pokrzywdzony winien traktować groźbę poważnie i uznawać jej spełnienie za rzeczywiście możliwe. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z 26 stycznia 1973 r. (III K 284/72, Biul. SN 1973, nr 5, poz. 95) "wzbudzenie obawy w zagrożonym należy oceniać subiektywnie, nie zaś z punktu widzenia obiektywnego niebezpieczeństwa realizacji groźby". Subiektywna obawa pokrzywdzonego i jego przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji groźby muszą być jednak uzasadnione, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba grożącego robią wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorze, iż groźba wyrażona została na serio i daje podstawy do uzasadnionej obawy. Trafnie ujął ten problem Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 04 lipca 2002 r. (II AKa 163/2002, KZS 2002, z. 7-8, poz. 44) stwierdzając, że "dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. wystarczy wykazać, iż groźba subiektywnie (w odbiorze zagrożonego) wywołała obawę spełnienia i zweryfikować to obiektywnie (przez sąd), czy zagrożony istotnie mógł w danych okolicznościach w ten sposób groźbę odebrać". Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie. Sprawca musi chcieć wywołać u drugiej osoby obawę, że on albo osoba będąca pod jego wpływem popełni przestępstwo na szkodę pokrzywdzonego lub osoby mu najbliższej. Użyte bowiem w ustawie znamię "grozi" oznacza działanie w celu wywołania obawy, co wyklucza wystąpienie zamiaru wynikowego. Wreszcie dla bytu przestępstwa nie jest konieczne stwierdzenie obiektywnego niebezpieczeństwa realizacji groźby, tj. tego, czy sprawca miał rzeczywisty zamiar jej spełnienia, ani też tego, czy miał faktyczne możliwości jej spełnienia, jak również tego, w jakim faktycznie celu sprawca wyraża groźbę.

Przekładając powyższe na realia rozpoznawanej sprawy zważyć należy, co następuje. Oskarżony M. Z. dwukrotnie, tj. w dniach 14 marca 2018 r. i 13 lutego 2019 r. groził pokrzywdzonym wysadzeniem budynku w powietrze. Zaś w dniu 13 maja 2018 r. groził popełnieniem przestępstwa przeciwko życiu lub zdrowiu pokrzywdzonej. W opinii Sądu każdy przeciętny człowiek o podobnej osobowości, cechach psychiki, intelektu co pokrzywdzeni, w ustalonych powyżej okolicznościach, uwzględniając przede wszystkim wcześniejsze „specyficzne” relacje pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym, panujące pomiędzy nimi stosunki od momentu wyprowadzenia się z budynku rodziny oskarżonego, towarzyszące wypowiedziom oskarżonego zachowania (jak chociażby przewracanie kubłów ze śmieciami i wysypywanie ich na chodnik przed posesją, czy zastawianie ławami wjazdu na posesję), często w stanie znacznej nietrzeźwości, który, jak powszechnie wiadomo, powoduje hamowanie ośrodków kontrolujących zachowanie, czego efektem są często zachowania agresywne i irracjonalne, uznałby przedmiotowe groźby za rzeczywiste i wzbudzające obawy ich spełnienia. Wypowiadane przez oskarżonego słowa w sposób oczywisty zawierały bowiem niepokojące treści, które każdy rozsądny człowiek potraktowałby realnie, a nie jako żart. Jednocześnie, w ocenie Sądu, wina umyślna oskarżonego nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. O zamiarze bezpośrednim oskarżonego wnioskować można analizując kompleksowo stronę przedmiotową jego zachowań w oparciu o sam sposób jego działania, który jednoznacznie wskazuje, bez żadnych w tym zakresie wątpliwości, na cel do jakiego zmierzał oskarżony, tj., że zdawał on sobie sprawę z tego, że swoimi wypowiedziami opisanymi we wcześniejszej części rozważań wywołuje u osób pokrzywdzonych obawę ich spełnienia.

Tym samym kwalifikacja prawną czynów przyjętą przez Prokuratora w akcie oskarżenia nie budzi żadnych wątpliwości Sądu.

Aby przypisać winę sprawcy musi on być zdalny do jej przypisania, co uwarunkowane jest jego dojrzałością (art. 10 k.k.) oraz poczytalnością (art. 31 k.k.), możliwością rozpoznania bezprawności czynu (art. 30 k.k.), możliwością rozpoznania, że nie zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność lub winę (art. 29 k.k.) i ustaleniem, że w konkretnej sytuacji zachodziła wymagalność zgodnego z prawem zachowania (zob. J. Majewski, P. Kardas, O dwóch znaczeniach winy w prawie karnym, PiP 1993, nr 10, s. 77). Oskarżony był w momencie popełnienia czynów w wieku pozwalającym na poniesienie odpowiedzialności karnej, był poczytalny, co potwierdza pisemna opinia sądowo – psychiatryczna sporządzona na potrzeby niniejszej sprawy i jednocześnie nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby wyłączyć jego winę.

Jednocześnie wskazać należy, iż czyny z punktu 2 i 3 aktu oskarżenia zostały popełnione odpowiednio w dniach 13 maja 2018 r. i 14 marca 2018 r., a więc w krótkich odstępach czasu, za które uznaje się, zgodnie z wyrażonym na gruncie art. 58 k.k. z 1969 r. postulatem w literaturze i orzecznictwie, okres pomiędzy poszczególnymi przestępstwami objętymi znamieniem ciągłości, który nie przekracza 6 miesięcy. Popełnione one zostały przy tym przy wykorzystaniu tej samej sposobności, którą rozumie się jako wykorzystywanie przez sprawcę tej samej powtarzającej się sytuacji, czy okazji do popełnienia przestępstwa i nie zostały rozdzielone wyrokiem skazującym. Wskazania wymaga również to, iż w sprawie zachodzi tożsamość kwalifikacji prawnej każdego z czynów składających się na ciąg przestępstw – czyny popełnione przez M. Z. stanowią powtarzalne zamachy na to samo dobro prawne i wypełniają znamiona tego samego czynu zabronionego, a zarazem stanowią realizację każdorazowo podjętego zamiaru przestępnego. Zostały więc spełnione wszystkie warunki do uznania czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie II wyroku za popełnione w warunkach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.

Przy określaniu rodzaju i wymiaru kar jednostkowych Sąd kierował się wskazanymi w art. 53 k.k. dyrektywami wymiaru kary, biorąc pod uwagę cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. W szczególności Sąd uwzględnił rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, którym była wolność człowieka rozumiana jako wolność od strachu, obawy przed popełnieniem przestępstwa na szkodę zagrożonego lub jego najbliższych, znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów, pobudki i motywację oskarżonego oraz sposób i okoliczności ich popełnienia. Sąd wziął również pod uwagę w ramach znacznej społecznej szkodliwości czynów fakt, iż oskarżony dokonał zarzucanych mu czynów nie mając racjonalnego powodu, który w najmniejszym stopniu mógłby usprawiedliwić jego zachowanie. Z drugiej

zaś strony wskazać należy, iż oskarżony z uwagi na jego poziom intelektualny, zdolności percepcyjne i stan wiedzy nie mógł mieć najmniejszych trudności z rozpoznaniem znaczenia swoich czynów oraz niewłaściwości swego zachowania, które było bez wątpienia przejawem wybitnie rażącego lekceważenia przez niego podstawowych zasad obowiązującego porządku prawnego. Podkreślenia wymaga również fakt, iż oskarżonego w chwili popełnienia przestępstw cechowała niezwykła łatwość podejmowania i realizowania zamiaru ich popełnienia. W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd orzekający podziela wyrażony przez Sąd Najwyższy pogląd, iż taka łatwość w podejmowaniu i realizowaniu zamiaru popełnienia przestępstwa może świadczyć o niebezpiecznych cechach osobowości sprawcy, powiększając jego winę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.05.1975 r., w sprawie VI KRN 7/750). Na niekorzyść oskarżonego Sąd przyjął również działanie pod wpływem alkoholu w zakresie czynów z punktu 1 i 3 aktu oskarżenia. Ujemne działanie alkoholu na organizm ludzki jest znane każdemu dorosłemu i w pełni poczytalnemu człowiekowi, a okoliczności, że wypicie alkoholu spowodowało u oskarżonego wyolbrzymienie błahych pobudek, rozluźnienie hamulców moralnych, zwiększenie zuchwalstwa i zmniejszenie obawy przed odpowiedzialnością za popełnione przestępstwa, nie tylko nie można uznać za przesłankę wyłączającą umyślność jego działania, ale również nie można jej traktować nawet jako okoliczności mającej łagodzić stopień winy. Odwrotnie, popełnienie przestępstwa pod wpływem alkoholu, właśnie ze względu na świadomość ujemnego działania na organizm ludzki tego typu używki, wpływa na zwiększenie stopnia zawinienia sprawcy. Sąd dopatrywał się w sprawie jednej okoliczności łagodzącej tj. uprzedniej niekaralności oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu M. Z. następujące kary jednostkowe:

- karę 5 miesięcy pozbawienia wolności - za występki z art. 190 § 1 k.k. zarzucany mu w punkcie 1 aktu oskarżenia,
- karę 9 miesięcy pozbawienia wolności - przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., za występki z art. 190 § 1 k.k. zarzucane mu w punkcie 2 i 3 aktu oskarżenia.

W opinii Sądu, kary jednostkowe w takiej właśnie wysokości są odpowiednie i stosowne do treści art. 53 § 1 k.k., ich rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, stanowiąc jedynie zasłużoną i sprawiedliwą dolegliwość, przy jednoczesnym uwzględnieniu aspektu społecznego, postawy oskarżonego, jak i skutecznego na niego oddziaływania, jak również pozwolą na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego M. Z. oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności są przy tym zdecydowanie bliższe dolnej granicy ustawowego zagrożenia za przestępstwa, które zostały oskarżonemu przypisane i nie mogą być tym samym, zdaniem Sądu, uznane za rażąco niewspółmierne.

Następnie Sąd połączył wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności, mając na uwadze ukształtowany w orzecznictwie pogląd, iż wymiar kary łącznej jest działalnością racjonalną polegającą na oznaczeniu kary w oparciu o zwykłe dyrektywy karania: słuszności i celowości, wyrażone przez związek podmiotowo-przedmiotowy i czasowy zachodzący między realnie zbiegającymi się przestępstwami. O granicach kary łącznej decyduje ścisłość tego związku, tj. stopień związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się realnie przestępstw. W aspekcie przedmiotowym związek przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych czynów jak tożsamość pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonych dóbr prawnych (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy, bliskość czasowa poszczególnych przestępstw itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywy lub pobudki, jakimi kierował się sprawca, podobieństwo rodzajów i formy winy, zamiarów itd. (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 r. w sprawie IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawie II Aka 10/12, KZS 2012/3/41, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 08 lutego 2011 r. w sprawie II Aka 14/11, KZS 2011/5/43, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie II Aka 241/11, KZS 2012/2/34, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 listopada 2010 r. w sprawie II Aka 144/10, KZS 2011/1/63, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie II Aka 230/09, KZS 2010/2/37, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 października 2009 r. w sprawie II Aka 189/09, KZS

2009/12/57, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 marca 2007 r. w sprawie II Aka 44/07, KZS 2007/4/27, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie II Aka 138/02, KZS 2002/7-8/41, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 września 2011 r. w sprawie II Aka 372/11, KZS 2012/1/45, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 maja 2011 r. w sprawie II Aka 168/11, PiP 2012/4/24, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie II Aka 198/08, KZS 2009/9/61, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 listopada 2008 r. w sprawie II Aka 178/08, KZS 2009/6/78, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 03 lipca 2008 r. w sprawie II Aka 93/08, KZS 2009/5/57, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r. w sprawie II Aka 154/01, KZS 2002/5/62, czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 09 maja 2001 r. w sprawie II Aka 63/01, KZS 2002/9/25) . Podkreślenia jednak wymaga , iż w orzecznictwie od dawna dominuje przekonanie , że zasada pełnej absorpcji kar przy wymierzaniu kary łącznej winna być stosowana w wyjątkowych i nietypowych sytuacjach , gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodzi zupełnie bliski związek podmiotowy i przedmiotowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r. w sprawie II Aka 321/96, PiP 1997/7-8/19, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie II Aka 100/10, KZS 2010/10/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie II Aka 129/08, KZS 2008/9/48, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie II Aka 98/08, KZS 2008/12/47) . Trzeba przy tym jednocześnie pamiętać , że istotne znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary , w znaczeniu prewencji ogólnej i szczególnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 07 maja 2009 r. w sprawie II Aka 104/09, PiP 2010/2/3).

Mając zatem każdy ze wskazanych powyżej względów w odpowiednim zakresie na uwadze , Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone oskarżonemu opierając się na zasadzie praktycznie pełnej absorpcji , mając na uwadze z jednej strony zwartość czasową czynów , jak również jednolitą motywację sprawcy , jednolitość sposobu działania oskarżonego i naruszonych przepisów prawnych , jak również tożsamość osób pokrzywdzonych . I tak oscylując w granicach od najwyższej z wymierzonych jednostkowych kar pozbawienia wolności względem M. Z. , tj. od 9 miesięcy pozbawienia wolności do sumy kar , tj. 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności Sąd orzekł karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności . Zdaniem Sądu tak wymierzona oskarżonemu kara łączna jest odpowiednią reakcją karną na jego zachowanie , adekwatną do popełnionych przez oskarżonego czynów i zagwarantuje ona spełnienie celów kary , zarówno w odniesieniu do prewencji szczególnej , jak i ogólnej.

Mając na uwadze fakt niekaralności oskarżonego w chwili podejmowania zabronionych zachowań Sąd rozważał możliwość warunkowego zawieszenia orzeczonej mu łącznej kary pozbawienia wolności . Biorąc pod uwagę wszystkie aspekty stosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności uznał jednak , że nie zachodzą przesłanki do zastosowania wobec M. Z. omawianego dobrodziejstwa.

Należy w pierwszej kolejności podkreślić , iż fakt wcześniejszej niekaralności sprawcy nie przesądza , iż ma on prawo , w wypadku orzeczenia kary pozbawienia wolności nie przekraczającej wymiaru jednego roku , automatycznie skorzystać z dobrodziejstwa tej instytucji . Na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności zasługują bowiem jedynie sprawcy , co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość pozwalająca na przyjęcie , że pomimo niewykonania kary , zostaną osiągnięte cele kary , a w szczególności , iż sprawca nie powróci na drogę przestępstwa .

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela nadto pogląd , iż charakter sprawy , okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstw , sposób ich popełnienia , ich społeczna szkodliwość , wreszcie wzgląd na społeczne oddziaływanie kary przemawiają przeciwko warunkowemu zawieszeniu wykonania kary wobec oskarżonego . Stanowisko takie znajduje akceptację nie tylko w judykaturze (zob. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 09 kwietnia 2015 r. w sprawie II Aka 81/15 , opubl. (...) LEX 1953159) , ale również i w obecnej doktrynie (zob. Kodeks Postępowania Karnego pod redakcją Piotra Hofmańskiego tom II s.549, Wydawnictwo C. H. Beck 1999; Nowa Kodyfikacja Karna k.p.k. - krótkie komentarze, zeszyt 4, s. 83, Ministerstwo Sprawiedliwości W-wa 1997 r.).

Dodatkowo wskazać należy , iż istotne znaczenie przy rozstrzygnięciu o możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary ma ocena psychicznego stosunku sprawcy do czynu - w myśl reguły , że im działanie bardziej

przemysłane i im więcej miał sprawca swobody wyboru , tym potrzeba orzeczenia kary w bezwzględnej postaci jest bardziej oczywista (zob. m.in. wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie IV ka 166/15 , opubl. (...) LEX 1770965).

Wreszcie rozważając ewentualność warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności Sąd bierze pod uwagę nie tylko dane o osobie , ale i ogólne dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k. , w tym w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa , albowiem kara jest jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości (prewencja ogólna – czynnik odstrasżający innych potencjalnych sprawców).

W przedmiotowej sprawie , zdaniem Sądu , nie występują podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej oskarżonemu łącznej kary pozbawienia wolności . Podejmując tego rodzaju rozstrzygnięcie Sąd wziął pod uwagę postawę oskarżonego , który bezspornie nadużywa alkoholu i nie ma stałej pracy , jego daleko idącą demoralizację w kontekście lekceważącego stosunku do podstawowych norm postępowania i braku poszanowania przez niego zasad współżycia społecznego , towarzyszącą mu złą wolę i determinację przestępczą , a także łatwość w powzięciu decyzji o popełnieniu przestępstw , które to okoliczności nie dają rękojmi , że w przyszłości nie popełni on ponownie przestępstwa . Tym samym , w odczuciu Sądu , wymierzenie oskarżonemu kary wolnościowej nie spełniłoby swojego celu w zakresie prewencji indywidualnej , a w szczególności nie skłoni oskarżonego do refleksji nad własnym życiem i nie doprowadzi do trwałej zmiany jego postępowania na społecznie pożądaną , nie zrodzi w oskarżonym świadomości konieczności przestrzegania porządku prawnego i tym samym nie będzie przeciwdziałało jego powrotowi do przestępstwa unaoczniając mu obowiązek respektowania ustalonych norm prawnych . Wreszcie podejmując tego rodzaju rozstrzygnięcie Sąd wziął również pod uwagę ogólne dyrektywy wymiaru kary w zakresie względu na prewencję generalną rozumianą jako społeczne oddziaływanie kary , w tym w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie WA 19/06, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 listopada 2000 r. w sprawie II Aka 217/00 , czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 września 1998 r., w sprawie AKA 184/98,). Orzeczona wobec oskarżonego bezwzględna kara pozbawienia wolności za zarzucane mu występki ma bowiem kształtować w świadomości potencjalnych sprawców przekonanie o konieczności przestrzegania naruszonych norm , nieopłacalności tego rodzaju zachowań , nieuchronności kary oraz wskazywać , iż państwo stanowczo reaguje na każde naruszenie norm sankcjonowanych . Mając zatem na względzie aspekt społeczny , postawę oskarżonego , jak i skuteczne na niego oddziaływanie , należało zatem orzec karę bezwzględnego pozbawienia wolności w wysokości jak powyżej.

Następnie w punkcie IV wyroku , na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. , na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności , Sąd zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 13 lutego 2019 r. do dnia wyrokowania , przyjmując , że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

W punkcie V wyroku , na podstawie wskazanych tam przepisów , Sąd zasądził na rzecz adw. K. N. koszty pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu , ustalając ich wysokość na kwotę 619, 92 zł , gdyż obrońca złożył odpowiedni wniosek wskazując , iż koszty te nie zostały mu uiszczone ani w całości , ani w części . W/w kwota powstała poprzez zsumowanie wynagrodzenia za obronę udzieloną na rozprawie toczącej się w trybie zwyczajnym , z uwzględnieniem dodatkowego terminu rozprawy , wraz z podatkiem VAT w wysokości 23% .

Wreszcie w ostatnim punkcie wyroku Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu , które były znaczne biorąc tylko pod uwagę sporządzoną w sprawie opinię biegłych oraz wynagrodzenie obrońcy z urzędu , zwalniając oskarżonego od ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa , albowiem sytuacja osobista i finansowa oskarżonego przemawia za stwierdzeniem , iż ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego nadmiernie uciążliwe.

SSR Beata Studzińska

Zarządzenia:

1/(...)

2/ (...)

3/ (...)

G., dnia 28 listopada 2019 r. SSR Beata Studzińska